

- [Om LitteraturNu](#)
- [Redaktion & Skribenter](#)
- [Kontakt](#)

Søg Search

- [Anmeldelser »](#)
- [Artikler »](#)
- [Facebook](#)
- [Twitter](#)
- [RSS Feed](#)

Tung som en bogs sværte – Jonas Rolsted ABANDON GREEN LANGUAGE

Af [Victor Ovesen](#)
– 8. september 2015 Arkiveret i: [Anmeldelser](#), [Digte](#), [Skønlitteratur](#)

Overraskende kombinationer af feberlogik, rejseskildringer – og så den hypnotiske, klaustrofobiske syntaks. Jonas Rolsteds nye bog er et lovligt tungt stykke meteorit, der dog ikke er uden sin egen underlige tiltrækningskraft.

Citat

Jeg sidder i den lejlighed vi boede i sammen i Kbh. Alle dine ting er væk. Alle dine nøgler ligger i en lille vifte som lys ude på køkkenbordet. Du har købt en liter mælk og en cola og en lille pose blandet slik i en jordbærfarvet pose til mig. Eller er det mig selv der har købt det? Min hukommelse er en fugl, helt stille står den højt oppe mens øjnene glider rundt nede på jorden, blikket glider rundt som en søjle. Hukommelsen er en øgle, æder hvad den kan komme i nærheden af, nogle gange bare en enkelt luns, lader resten ligge i mørket og lyse til de der kommer humpende nede på stien bagefter.

Det meste af den nye litteratur, der udkommer i Danmark, bearbejder stadig universelle menneskekriser som angst, sorger og forelskelser. Men fælles for mange forfattere er en eksperimenterende søgen efter nye formsprog at gøre det på i en tid, hvor de største af vores myter og fortællinger for længst har lidt lervedøden.

ABANDON GREEN LANGUAGE, Jonas Rolsteds opfølger til debut'en [FLEX DEATH](#) (2012), er ingen undtagelse. Bogen er et kompakt stykke prosapoesei, der hiver læseren med ind i tankemæssige vildveje og blindgyder, og dernæst videre ud gennem både mytologiske og realistiske rejsebeskrivelser. Bogen er altså stilmæssigt *all over the place* og bærer måske derfor slet og ret genrebetegnelsen 'Digt'.

Fra første side møder vi et jeg, i en diffust associerende monolog, hvor bekendelser og korte bemærkninger muterer langsomt ind og ud af hinanden. Det foregår i en start-stop syntaks, der er karakteristisk for det meste af bogen:

-Jeg så noget jeg ikke skulle have set. I drømmen i nat. Naturen elsker at skjule. En stor ild. En stor brand. Alting kan blive en sovepude. Men alting kan også blive en magtfuld lomme.

Det er et stilfærdigt, men også intenst toneleje. Man er nødt til at lade sig lede, og faktisk hypnotisere, af det tempo, som teksten har. Der insisteres på det, der står mellem hvert punktum. Det er helt sikkert en temperamentssag, men noget ved den syntaks frustrerer mig lige så meget som den hypnotiserer. Distræte som de er, postulerer stoppene en eller anden vigtighed i de (tit lige lovligt) vage vendinger:

-Jeg kan mærke at det ændrer mig. Jeg kan mærke at jeg ændrer mig. Løsrivelse. Falmet forklæde. At male med væggene. At bruge væggene til at male med. En piges smerte. Døden kan åbnes. Jeg kunne lege hele dagen. Sustain-release.

Ved at lade forbindelsen mellem udsagn være vag, giver Rolsted de her passager en følelse af intellektuel feberdrøm. Og selvom den nok kører lidt meget i tomgang, producerer formen også nogle skarpe poetiske billeder ('Ulven går gennem kornet. Verden er en nat intet lys kan slukke'). Refleksioner omkring forskellige begreber, især natur og samfund virker tågede, men ikke alle sammen uprægnante. Kort sagt forkastes naturen som en harmonisk tilstand – den er også en slags intellekt eller sprog, den 'bygger en hjerne'.

Ben og gavl købes separat

SE TILBUD >

UDSALG UDSALG

Fakta

- Forfatter: Jonas Rolsted
- Titel: ABANDON GREEN LANGUAGE
- Sider: 144
- Pris: 180,-
- Forlag: Gyldendal
- ISBN: 9788702167399

Køb bogen hos [SAXO.com](#)

Tidligere udgivelser

- [FLEX DEATH \(2012\)](#)

Billeder

Da man når til afsnittet 'Skovene', begynder bogen at skifte karakter. Vi begynder at forstå, at der har været et brud med en kæreste, og at jeg'et er rystet mentalt og sprogligt ud af kurs. Lidt efter lidt giver de første afsnits diffuse billedmateriale ekko i breakup-narrativet (hvor også det fremhævede citat er fra).

Afsnittet slår pludselig om i et mørkt og mytisk skandinavisk univers, hvor jeg'et kun kan skimtes igennem. Her hedder karakterne Skjold, Aud og Gram. Der er en stærk stemningsmættet brug af farve- og ledemotiver, og Rolsted får også vist, at han har en fornemmelse for sørgmodig uhygge:

-Hver gang de rider ind til byen holder hun om barnet i maven, trøster det mens de rider. Hun bløder. Han slikker hende om aftenen og smager hendes mørke. Han suger mørket af hende. Han tager det som et godt tegn. Det er en sonende blødning. Det blod der mistes nu skal ikke mistes senere. Han forstår at hans søn bliver stærk.

Der flirtes så også med nogle rimelig inkongruente billeder. Som for eksempel, at karaktererne i dette afsnits slutning, helt umærkeligt, transponeres ind i kroppen på en bi(!). Som læser er man i hvert fald aldrig helt klar over, hvordan universerne fungerer i forhold til hinanden. De adlyder i stedet dynamikkens, skiftets, kort sagt *kompositionens* logik, og fred være med det.

Efter endnu et skift – og hvilket skift det er! – er vi på rejse rundt i Iran. Her er det pludselig en meget tilforladelig og personlig stemme, der optræder. Hele tonen letter ligesom, imens Jonas-jeg'et bearbejder rejsens indtryk på en sober og velreflekteret måde gennem 42 dagbogsnotater. Personbeskrivelserne er på én gang koncise og empatiske, og man får en følelse af 'det var satans – kan han også dét?'. I afsnittet fungerer start-stop syntaksen faktisk fint dynamisk, som små lette forstyrrelser, inden den til sidst vender tilbage og afrunder hele molevitten.

Temaerne sprog – kultur – natur danner en slags akse i ABANDON GREEN LANGUAGE. Som bogen skrider frem kan den læses som et forløb, hvor jeg'et langsomt får sin sproglige stabilitet igen efter et emotionelt chok, og simpelthen må uden for sin kulturkreds, for at kunne føle jorden under fødderne, blive sig selv i det fremmede.

Mon ikke Rolsted har en Beckett'sk ambition et sted? I hvert fald gad jeg godt se ham ruske lidt voldsommere op i semantikken og etymologien, end han gør her, hvor associationernes distraete rytme leder ham videre til engelsksprogede puns, der ærligt talt føles lidt meningsfattede. Det er tydeligt, at ABANDON GREEN LANGUAGE gerne vil tale til læseren gennem måden, den er komponeret på. Men det ender alligevel med at virke fortænkt, eller i hvert fald indforstået. Og der er ærgerligt, når der faktisk er en del poesi i den.

Synes godt om 3 personer synes godt om dette. [Opret en profil](#) for at se, hvad dine venner synes godt om.

Nyeste anmeldelser i kategorierne [Digte](#),

- [Hvor mange måder er der at lide på? – Anders Abildgaard IBIS](#) · 22-06-2016
- [Biologisk ubalance – Glenn Christian VIBRIO](#) · 13-06-2016
- [Udvidet åbningstid – Peter Laugesen BREV TIL EN MALER](#) · 06-06-2016
- [Digteren som linjedanser – Pejk Malinovski DIGTERNE](#) · 20-05-2016
- [Industriel Iliade – Emil Bønnelycke SPARTANERNE + BERLIN + ROSA LUXEMBURG](#) · 17-05-2016

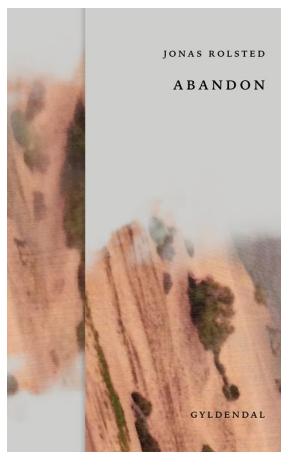
Læs også

- [We need to talk about Bjørn – Bjørn Rasmussen MING](#) · 21-09-2015
- [LitteraturNu dækker Forfatterskabet på Roskilde Festival](#) · 27-06-2015
- [Husker I Bisgaards berusende scoring? Jesper B. Korndal – EUROPA CUP ONSDAGE](#) · 16-03-2015
- [I princippet har det ingen ende – Simon Grotrian GOGOILDEN](#) · 05-12-2014
- [Hissa, hussa, Hassasan – Yahya Hassan YAHYA HASSAN](#) · 04-11-2013

Tags: [digt](#), [gyldendal](#), [Jonas Rolsted](#)

Om Victor Ovesen

- [Facebook](#)
- [Twitter](#)
- [RSS Feed](#)

Copyright 2015 · LitteraturNu · All Rights Reserved

☺

Victor er Cand.mag i Litteraturhistorie, med speciale i blandt andet naturdigtning. Født i Aalborg i 1987, og serielt ulykkeligt forelsket i guitarer han ikke har råd til.

[Skriv til Victor](#)

Ingen kommentarer

Vær den første til at kommentere på denne artikel!

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive offentliggjort. Krævede felter er markeret med *

Navn *

E-mail *

Websted

Ja, I må gerne sende mig nyhedsbrevet